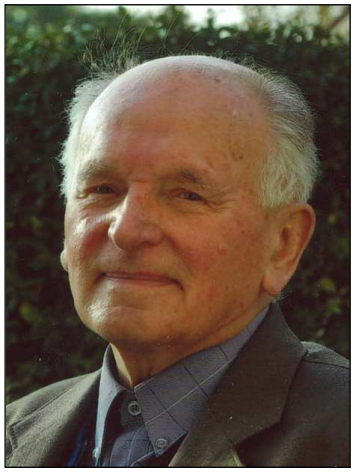
„Díky, Pane, za sílu,
že se to vše podařilo vykonat…“

S vděčností Bohu a s důvěrou v jeho milosrdenství oznamujeme všem spolubratrům, sestrám, příbuzným, přátelům a známým, že tiše odešel do Boží náruče

P. Miloslav Maria Frank

salesián Dona Boska

Zemřel v Nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze
dne 30. října 2012 ve věku 88 let.

Za dar jeho života poděkujeme při mši svaté

V PÁTEK 2. LISTOPADU 2012 V 10.^{00} HODIN

v kostele svaté Terezičky v Praze Kobylisích.

Jeho tělo pak bude převezeno do Ostravy, kde bude sloužena zádušní mše svatá

V SOBOTU 3. LISTOPADU 2012 V 10.^{00} HODIN

v kostele svatého Josefa v Ostravě-Vítkovicích (Don Bosco)

Potom bude jeho tělo uloženo do salesiánského hrobu v Ostravě.

O modlitbu prosí spolubratři salesiáni a za všechny příbuzné sestra Marie Žídková s manželem.

Kobyliské nám. 1, PRAHA-Kobylisy

P. Milan Frank se narodil na Slovensku v Bánovcích nad Bebravou 27. 6. 1924. Jako čtyřletý se přestěhoval s rodinou do Ostravy. V deseti letech se zúčastnil žehnání základního kamene ostravského salesiánského ústavu Don Bosco. Oratoř ve Vítkovicích pravidelně navštěvoval od roku 1939. Patřil do skupiny „starších jinochů“, což znamenalo, že pomáhal s mladšími chlapci a později je i vyučoval katechismus. Mezitím se vyučil automechanikem a v roce 1943 byl biřmován a přijal jméno Jan Bosco. Konec války prožil v Dvorku u Přibyslavi. V roce 1945 nastoupil do Fryštáku a v roce 1946–1947 vykonal svůj salesiánský noviciát v Hodoňovicích. Následoval studentát v Přestavlkách. Tam ho zastihl zábor řeholníků 13. 4. 1950. Jako student nebyl internován a ještě téhož roku složil maturitu v Holešově. Přihlásil se na Vysokou školu báňskou a během studií působil jako spojka a distributor samizdatové literatury. Studium přerušil a nastoupil do zaměstnání jako elektrikář v Československých autoopravnách. V roce 1957 byl zatčen a odsouzen na dva roky vězení za podvracení republiky a maření státního dozoru nad církvemi. Na amnestii byl propuštěn o půl roku dříve, roku 1958, a opět nastoupil do původního zaměstnání. Téhož roku složil věčné sliby a začal tajně studovat teologii. 25. 3. 1968 byl v Praze tajně vysvěcen biskupem Trochtou na kněze. Po zveřejnění nastupuje jako kaplan do Bíliny a po dvou letech jako farář do Verneřic v okrese Děčín. Opravy kostelů mu byly záminkou pro shromažďování mladých brigádníků, kterým se věnoval. Stává se zpovědníkem mnoha sester boromejek a premonstrátek. Na jeho faře se začíná s formací budoucích sester FMA. Po 13 letech ve Verneřicích odchází do důchodu, stěhuje se do Prahy a dělá provinciálovi Ladislavu Vikovi sekretáře i řidiče. Po roce 1989 zařizuje pohřby spolubratří a vyřizuje jejich pozůstalost. Pomáhá spolubratřím získávat odškodnění za roky strávené ve vězeních. Jeho koníčkem se stává vypracování nekrologů zemřelých spolubratří a lokalizace jejich hrobů. Svoji mimořádnou paměť uplatňuje v práci v salesiánském archivu. Od roku 1993 pravidelně slouží nedělní bohoslužby v kapli svaté Kláry v Praze-Trói. Je velmi houževnatý a přes svůj pokročilý věk stále slouží a pomáhá jednotlivcům i rodinám. Je vyhledávaným zpovědníkem. Je Bohu vděčný za to, že mu to stále myslí, a je ve všem soběstačný. Na jaře roku 2012 se začínají projevovat těžkosti s trávícím traktem. Slábne, střídavě tráví týdny v nemocnici, v komunitě a letní prázdniny ještě naposled u rodné sestry v Ostravě. Jeho tělesné síly však nezadržitelně odcházejí a poslední dva měsíce života prožívá v Nemocnici Milosrdných sester svatého Karla Boromejského pod Petřínem. Sestrám a personálu patří velký dík za jejich péči a lásku, s nimiž se o něj staraly. Umírá 30. října 2012 kolem 9. hodiny ranní. Postupně se připravoval na svůj odchod, přijal svátost nemocných a jak byl zvyklý u spolubratří, tak i svůj vlastní pohřeb do detailů naplánoval. Milan vždycky rád žehnal a o požehnání prosil. Kéž mu tedy dobrý Bůh požehná v míře neomezené.